

רונה עלידי עזר וייצמן, שמדועי נחשב כשליחו במיפלגה הליברלית. ארליך, מור דעי ופת החליטו להתחכם, והציגו לפני חבריהם את העניין כבעיית עיתוי. אין הם מתנגדים להתיישבות יהודים בחברון, אם כי גם אינם תומכים בה. אלא מתנגדי דים בכל תוקף ל"עיתוי האומלל".

כדי להתגבר על התנגדות האגף הניצי במיפלגה, יתכנס ביום החמישי השבוע מרכז המיפלגה הליברלית, ויורה לנציגיו בממשלה להצביע נגד ההחלטה. ניסים כבר הודיע כי יקבל, למרות דעותיו, את הכרעת המרכז. ארליך יפרש את החלטת המרכז, בשיחה שתוכננה לו לקראת סוף השבוע עם בגין, כאלטימטיבית. וישען באונוי בגין שההחלטה הבאה של המרכז, אם אכן תתקבל הצעתו של בגין בדבר יישוב יהודים בחברון, תהיה לצאת מהי ממשלה.

לעומת שמונה השרים שהצבעתם נגד ההחלטה היא כבר בטוחה, רק ששה שרים כבר הודיעו כי יתמכו בה. נוסף על בגין עצמו. יצביעו בעדה שרי החוץ החדש, יצחק שמיר, שריהבינוי דוד לוי והשר אריק שרון מחרות, ושניים משרי המפד"ל, הד"ר יוסף בורג וזבולון המר. בורג והמר אינם מסתירים את דעתם, המתנגדת להחלטה ליישב יהודים בחברון דווקא עתה, אך מודים שאינם יכיר לים להרשות לעצמם, בגלל סיבות מיפ לגתיות-פנימיות, להצביע נגדה.*

שרי ביטחון וייצמן וראשי-ממשלה בגין
עד מתי יסתכלו באותו כיוון

חמש שנים הוטלו עליו תפקידים שוליים כמנהל מתקנת-העולים של תנועת-החרות, שהיתה או באופוזיציה, ואחר-כך כמנהל מחלקת-האירגון שלה. רק ב-1975, נבחר כיושב-ראש הנהלת תנועת-החרות, כאשר הקים בגין את ממשלתו. אחרי המהפך, לא היה בה מקום לשמיר. גם אז הוא היה עדיין זר בחרות, שחגגה את הניצחון. ניתן לו תפקיד טקסי וחסר כל משמעות פוליטית — תפקיד יושב-ראש הכנסת.

אפק ולשאלו אותו: "אתה על תקן של ממלא-מקום לאריק שרון?" אחרי הישיר בה שאל אותו שר אחר בנוכחות כמה פקידים, "דויד, מה קרה לך פיתאום?" לוי גימגם והשיב תשובה מתחמקת: "אני חושב שזה חשוב".

הברית בין לוי לוייצמן החזיקה מעד מד חודשים ספורים. דווקא ברגעים, שבי הם היה זקוק וייצמן לתמיכה, ונח אותו לוי — מי שהצחיק רק לפני חודשים את-

שה לו זאת. ההתמודדות בין שני היורשי שים האפשריים — עזר וייצמן, שנתמך עלידי מרבית חברי המיפלגה הליברלית, ויצחק שמיר, שנתמך עלידי בגין עצמו ועלידי ותיקי חרות — שמרה על איוון עדין, לפחות עד לרגע ההכרעה.

עתה מקובל על הכל שבגין יתייצב, בראש הרשימה לכנסת הבאה, וכמועמד הליכוד לראשות הממשלה, אלא אם כן יקרה דבר בלתי-צפוי. תומכי וייצמן טע-

בגם ארליך
מילחמה פנימית

בהצבעה על הסכמי קמפ-דייוויד נמנע שמיר. בגין נטר לכל מי שהתנגד או או שנמנע, אך הצבעתו של שמיר "בעד" אישור הסכם השלום עם מצריים תיקנה את היחסים ביניהם. בתקופה שבה סבר גם הוא שלא ירוץ פעם נוספת לבחירות, החליט בגין להטיל את יהבו על שמיר כעל יורשו, בעיקר כדי לנסות לבלום את וייצמן. כבר לפני שנה הבטיח בגין ל שמיר למנותו כסגן-ראש-הממשלה, כדי להכינו לתפקיד היורש, או לא חשב איש על האפשרות שמשם דיין יתפטר.

וייצמן ופרם
שותפים או יריבים בירושה?

למרות הכל היסט בגין למנות את שמיר לתפקיד שר-החוץ. במשך ארבעה חודשים חזר ועלה שמו של שמיר כמועמד לתפקיד, אולם בגין ביכר שלא להחליט. עתה כבר לא היה זקוק לשמיר כיוורש. בגין נתלה בכל לחישה של התנגדות למינוי כדי לדחות אותו. לאיש לא היה ספק, במשך ארבעת החודשים האלה, שאילו רצה בגין בשמיר, היו כל יתר המיפלות גות מכבדות את רצונו מייד.

דיים כי וייצמן, "הוא המועמד שלי" — ועבר למחנה היריב. גם מינויו של יצחק שמיר הוא תוצאה ישירה של המצב הפנימי הרעוע בתוך חרות, והקרב בין שני המחנות — הנקי ראים בתוך חרות, המחנה המקסימאליסטי "טי" והמחנה המינימאליסטי, כדי שלא להשתמש במונחים המקובלים של יונים וגינים.

שמיר אינו שייך למישפחה הלוחמת. הוא "בגד" בה, כאשר הלך בעת הפילוג באצ"ל אחרי יאיר, מייסד לח"י. רק שלוש שנים שנה אחר-כך, ב-1970, חזר שמיר לחבריו לשעבר, אבל אז הוא כבר היה נטע זר בתוכם. מי שהיה אחד משלושת חברי מרכז הלח"י היה צריך לפלס לעצמו את הדרך הפוליטית בעמל רב. במשך

נו כי רק הצבתו של שריהביטחון עשויה להציל את הליכוד ממפולת, ואילו לשמיר אין כלל תומכים, כל זמן שבגין מתמודד. ההתיישבות המחודשת של בגין בראש הרשימה לכנסת גרמה לכך שכל עסקן בדרג בכיר נאלץ לקבוע עמדה, ולבחור כבר עתה באחד משני המחנות.

הראשון שהבין זאת ושקפץ בוינוק מטי אורי על העגלה של בגין היה דויד לוי. בעת שאריק שרון היה בחוץ-לארץ בש"כ בע עבר — ויש הטוענים כי אירגן לו את הסיוע כדי שלא להיות בהפגנת החק"ל (ראה עמודים 51-48) — התבלט לוי בדעות קיצוניות, אפילו יותר מדעותיו של בגין. בישיבת-הממשלה שבה פרש לוי תוכניות, שהוכנו בחיפזון, ליישוב יהודי חברון, לא יכול היה אחד השרים להתי-

באשר לאופן הצבעתם של שלושה שרים קיים סימן שאלה, שריהדות אהרון אברחצירא מחפשי דרכים להתחמק מה הצבעה בעד בגין. נראה כי אברחצירא יחליט, בסופו של דבר, להימנע. השרים אליעזר שוסטק ויגאל הורביץ ידועים אמר גם כקיצונים, אולם לכל אחד מהם שלל סיבות להתנגד להצעה. שוב בגלל העייתוי. בגין מאמין כי הורביץ ושוסטק יצביעו בסופו של דבר איתו, אחרי שיחות אישיות איתם.

למרות שכלל הנראה יסיר בגין את הצעתו מסדר-היום, כדי לנסות ולהרוויח עוד כמה ימים או שבועות של קיום ממשלתו, מצביעה פרשה זו, יותר מכל, על קיומם של שני מחנות סותרים ומנוגדים בתוך הקואליציה, שהחברות בהם אינה על פי תלוות המיפלגות המרכיבות את הקואליציה.

מ"מ של אריק שרון

התחדדות היחסים בין שני המחנות בממשלה, ובכל אחת מהמיפלגות המרכיבות אותה, נוצרה בראש ובראשונה בגלל בגין עצמו. בשנתיים האחרונות היה מקובל לחשוב שבגין לא יציג את מועמדותו בבחירות הבאות, בין מפני שלא ירצה ובין מפני שמצב-בריאותו לא ירי-

* השדר היים לנדא, שהיה תומך בגין בנושא זה, מרותק למיטתו מזה שבועות ארוכים, ואינו משתתף בישיבות הממשלה.